

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Fulvii Androtii Societ: Iesv Theologi Opuscula spiritualia

Androzzi, Fulvio

Coloniæ, 1611

Remedia aduersus vanos terrores.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48641)

stitiæ vllius iusta esse causa,

REMEDIA ADVERSVS VANOS timores à Dæmone immis-
missos.

PRIMUM omnium atque efficacissimum est, submittere se alteri: & pati se regi duci que à Confessario. Nam tamen si hic erraret, liber tamen ab errore esset, qui eius consilio pareret: quando hic sibi à Deo mandatum habet, vt in rebus dubijs suam sententiam adiungat ad sententiam Confessarij.

Itaque, si Confessarius pius, doctus, & versatus in tractatione rerum quæ ad conscientiam pertinent, in re dubia respondeat in certo facto, dictoue, peccati nihil inesse; tamen si peccatum insit, ei tamen qui paret, & sine dubitatione rem illam committit, nulla à Deo culpa attribuitur. Eodem modo, si tibi videaris nondum rectè confessus, deinde consultus confessarius respondeat confessioni tuæ nihil defuisse, tū à te eius rei rationē nunquā reposcet Deus, quamuis nō ita sit, vt putat cōfessari. Sic si ab eodē Cōfessario, loquor autem semper de eo, qui suę conscientię quoq; habeat rationem, iubearis secūro animo ad sacrā Eucharistiam accedere, potes id securè facere.

D

facere.

facere. Nam euss fortassè Confessarius erraret, tu tamen rectè communicas, ac præterea accedit tibi meritum fidei, cum fidem adhibes Confessario, id est, vicario Dei: accedit meritum obedientiæ, cum morem geris ita iubenti Deo: accedit denique meritum humilitatis, patientiæ, abnegationis suæ voluntatis ex amore Dei. Hæc quia videt invidus noster Diabolus omnibus modis agit, ut in pœnitentium animis fidem detrahat confessario.

- II. Remedium, Cardinalis Caietani hæc est sententia: Si quis anxietatis & angustie conscientie confessus sit, mediocriter acerbata præparatione, & inspecta non nimis negligenter conscientia: eum non debere, admittere dubitationes postea enascentes, rectenè sit confessus. Hoc potest sibi persuadere, omnia in se confessione exposuisse, aut singulatim, aut universè maxime cum huc accedit, ut paratus sit de integro confiteri, si ita esset opus, & confessarius id permittendum putaret.
3. Remedium est: consuetudinem facere cogitandi de bonitate, misericordia & clementia Dei quanto ille nos amore, quanta benevolentia; quantis, ut ita dicam, blanditijs nos foueat. Item que proponere menti imaginem eius suam

nem

COMMUNIONE. 51

nem, nostri amantem, benignam; qualē
scilicet illum esse, quotidiana declarant
beneficia: non rigidum, iracundū, calū-
niatorem. Cogita igitur tibi à D. N. id
dici, quod dictum est Apostolis: Tanto *Ioan. 1.*
tempore vobiscum sum, & non cogno-
uistis me? quasi dicat: Vide quanto iam
tempore, familiaritate mea per Sacra- *Ioan. 14.*
menta sis vsus? quo toto tempore, cum
nihil in me videris aliud, nisi amorem,
benignitatem, bonitatem, misericor-
diam erga te, tamen fingis tibi me seue-
rum & rigidum. An paruam te putas a-
moti meo facere iniuriam?

IV. Est considerare, quæ Sacerdos
sacram hostiam in manu ostendens, di-
cat. *Ecce agnus Dei, ecce qui tollit peccata
mundi.* Hic est, qui venit amore & suauit-
tate, vt Agnus, non seueritate, aut rigore
armatus, vt leo: non qui mortem, sed
qui vitam afferat: non qui tristitia, sed
qui iucundissima pace te impleat, qui
rosas optimarum cogitationum, non
tristium curarum cordi inserat.

V. Consideranda est narratio de filio *Luc. 15.*
prodigo, plena amoris, plena suauitatis.
Huic, cum pannis obsitum videret, nul-
lum asperius verbū dixit parens, nullū
gestum ostendit animi commoti, cum
tam miserum videret; ne curiosus qui-

dem aspexit tam lacero habitu: sed, ut
 primùm vidit, animum filij submissum
 & meliora cogitantem, victus affectu
 paterno accurrat obuiam, amplexatur,
 suauatur, vestibus illis abiectis exutum,
 nouis exornat: hilaritatem indicit, ma-
 ctat vitulum saginatum, conuiuium in-
 struit. O suauem & iucundam narratio-
 nem: in qua hæc licet obseruare.

1. Quanta sit Patris cœlestis miseri-
 cordia; qui longe magis optet dare,
 quàm nos accipere: redeuntes amplexa-
 ri, quàm nos redire.
2. Ut primùm nos pœnitet, Deum
 non aspicere in nobis, quæ nostra sunt,
 pannos laceros, id est, peccata: sed quæ
 ipsius sunt, animam ad eius imaginem
 formatam, pretioso sanguine Christi
 redemptam.
3. Dei hanc esse consuetudinem, ut
 nobiscum mutet: pannos, id est, defectus
 nostros à nobis distrahat, in vicem do-
 net suam gratiam.
4. Eundem non tam curiosè, imo ca-
 lumniosè circumspicere & explorare
 eum, qui & peccata, & peccandi in po-
 sterum occasiones reliquit; qui que
 mortem iam ipsius posthabeat offensi-
 oni. Id quod demonstrauit in filio pro-
 digio.

5. Nos

COMMVNIONE. 53

5. Nos è contra debere, in quibuscun-
 que difficultatibus sine reformidatione
 ad ipsum accedere in Sacramento, ni-
 mirum tanquam mendicus ad diuitem,
 qui mendicitatem nostram opibus mu-
 tet, vt filio Prodigio contigit: tanquam
 infirmos ad medicum, qui omnibus
 morbis & debilitati medeatur: tanquam
 filios indignos tanto patre, sed qui nos
 dignos efficiat, qui que plura nobis da-
 turus sit, quàm nos petaturi: quod hæc
 sit illius natura, esse bonum & liberalē.
 Itaque quanto in maioribus nos vide-
 mus esse miserijs, imperfectionibus,
 & defectibus, tanto frequentius vsur-
 panda sunt Sacramenta, vel sæpius in-
 die, si liceret: dicendumque illud Prodi-
 gi, *Ibo ad Patrem meum, & quid ei dicam* *Luc. 15.*
 hoc nempe, non esse me dignum, quia
 vocer filius ipsius, Et hæc est voluntas
 Dei, vt ostendit ipsa parabola, & verba *Matth. 11.*
 illa: *Venite ad me omnes, qui laboratis, &c.*
 VI. Ex his intelligitur, quemadmo-
 dum ille Prodigus, si suas solum mis-
 erias aspexisset, & parentis dignitatem;
 hæsisset perpetuo in eadem calamitate;
 sed cogitans patrem esse patrem resur-
 rexit, accessit, submisit se, & in gratiam
 receptus est: sic nos cum nostras solum
 respicimus imperfectiones, parum pro-

ficere, imò verò longiùs à Deo recedere. At si Deum respiciamus, non vt iudicem: sed vt patrem, tum verò causam esse, cur ad illum adeamus, vt qui sit Pater misericordiarum.

VII. Considera illud etiam, amorem quodammodo claudere paternos oculos, vt nostros defectus, quos nostra spòte aperimus, minus videat, aut quasi videre dissimulet. Neque enim celerius nosmet accusamus, quàm ab illo venia concedatur. Quemadmodum ergo hic filius prodigus ex imperfecto perfectus, è misero foelix, ex egeno diues, ex afflicto & famelico lætus & satur euasit: sic & nobis accidit.

VIII. Remedium est, cognoscere quotidianos lapsus & peccata venialia non auferre nobis gratiam Dei, qua solum spoliant nos peccata mortalia. Deinde multum interesse inter peccata venialia de industria commissa, atque inter ea, que ignorantia, aut imbecillitate committuntur humana.

IX. Considera permitti à Deo, vt leuiusculè sepius offendamus: non vt hæc nobis occasio sit reuocandi nos ab vltimo Sacramentorū, sed potius accedendi, vt eorum, auxilio cauere ab ijs possimus in posterum. Permittit idem hæc etiam
de.

COMMUNIONE. 55

de causa, ut nosmetipsi noscamus, & deprimamus: videamusque non modo quanta sit Saluatoris benignitas, qui nobis tam miseris, tam imperfectis, non desinit impertiri seipsum; sed etiam quam sit necessarium ad Deum confugere. Itaque imitemur Prodigum, curramus ad Patrem, & curramus tanto magis, quanto nos miseris intelligimus esse pleniore. Ita defectus nostri occasionem dabunt, cognoscendi nostras infirmitates, ac proinde & deprimendi factum: cognoscendi morbos nostros, & querendi remedij, cognoscendi denique infinitam Dei bonitatem, eamque mandandi, ac recurrendi ad ipsum propter frequentiam malorum ingruentium in singulas horas, atque adeo in singulis horas, si fieri posset, recipiendi illum per Sacramentum.

Vult Deus, ut electis suis omnia cooperentur in bonum; ut ex ipsis etiam malis oriantur bona. Vult suos plangere, neque tamen perpetuo: potius vult semper gaudere in Domino. Itaque hos defectus vult esse occasionem, ut sui se artius cum ipso coniungant. Ut enim fortem equum leuis offensu vincula confirmat, ut solidiore deinceps incedat gradu, sic & nos debet leuiore defectus

ad diligentiam excitare maiorem. Quod fiet, si sciamus in ipsa defectuum cogitatione non esse nimis haerendum: quando ex animo in his defixo nascuntur spinæ & tribuli cogitationum molestiarum, anxiarum, & pusillanimitate plenarum: currendum potius recta ad patrem, id est, cogitandus amor illius & beneficentia, qua cogitatione omnes illæ priores spinæ rosas, & tribuli dulcissimis vis commutabuntur. omnis, inquam, tristitia in gaudium vertetur.

S. CATHARINA Senensis ait, ut is, qui Principis colloquio frui velit, non consistit in vestibulo; Sed quærit aditum ad ipsum conclaue: sic nos non debere consistere in vestibulo considerationis nostrorum defectuum, sed in ipsum Domini Dei conclaue introire, id est, in considerationem Dei, quam ille sit, erga nos amanter patiens, & amans patienter.

S. GERTRVDIS ait, quemadmodum auicula non semper adhærescit nido, sed exilit aliquando, sublimis euolat, cantillat, & gaudium quoddam sibi facit: sic nos non debere esse perpetuò affixos cogitationi defectuum nostrorum, qui nidus est noster; sed tollere nos aliquando in altum; considerare miseri-

cordiam & bonitatem Dei; tum deinde ad nostri cognitionem reuerri.

T H O M A S de Kempis ait Deum suis amicis duas quotidie lectiones prescribere; quarum altera defectus suos cognoscat, altera bonitatem Dei, qui eos tam patienter ferat.

B E D A affirmat **S. Paulum**, si stimulo carnis fuisset liber, fortè in damnationem incasurum fuisse. Sic multi homines sancti perirent, nisi Deus in peccata leuiora incidere illos aliquando permetteret.

Dicere solitus erat quidam seruus Dei, non timere se peccata, quæ nouisset & odisset: sed ea tantum, quæ vel ignoraret, vel non magni faceret, vel etiam excusaret.

S. AVGVSTINVS iubet nos: de peccatis dolere, & de hoc dolore gaudere, ut qui gratiam Dei, cõiunctam habeat.

Alius quidam non sibi mirum dicebat videri, si quando quid peccaret, quando se tam imbecillum, & à perfecta virtute remotum sciret: sed mirari potius, si quando non peccaret.

Alius aiebat quotidianos illos proborū lapsus ostendere, quod alio sensu in Euangelio negatur posse fieri, ut vix colligantur de spinis, id est, ex suorū defectuum cognitione oriatur cognitio
Luc. 16.

D 5 .beni.

bonitatis Dei; & de tribulis imperfectio-
num, diuinæ suauitatis ficus.

Matth. 15. Dicebat idem permittente D. N. labi
nos in defectus. Ut hac occasione ad ip-
sum veniamus: inuitati scilicet illis vo-
cibus. *Venite ad me omnes, qui onerati estis,
defectibus, & ego reficiam vos.*

Cum quidem aliquando totus mœ-
roris & perturbationis plenus esset, pro-
pter suos defectus: audijt vocem, quæ
diceret. *Quid tristis es? Veni, & omnem
mœrorem projice in latus meum. Quo
dicto, omnis illa tristitia absterisa est.*

OMNIA VERI AMORIS SI-
gna inueniri in Sanctiss. Sa-
cramento.

Ioan. 13. **I**Nter innumera sui in nos amoris ar-
gumenta, quæ viuens in hoc mundo
dedit Christus; vel e maximo, vnum
est huius Sacramenti institutio. Itaq; D.
Ioannes ait, cum amasset suos Christus,
præcipuè amorem hunc ostendisse sub
finem vitæ. Tum enim maiora in illos
contulit beneficia, & clara ora dedit sui
amoris argumenta, cum & ad tempus
vitam pro illis relinqueret, & perpetuò
se illis in Sacramento Sanctissimo do-
naret.